

στέρηριον τοῦτο μόνον ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ. Ἐἶνε τὸ ἑξῆς :

Ὁ πανουργότατος αὐτὸς συνωμολόγησεν αἰωνίαν σύμβα-
σιν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις τακτικῶς κατὰ μῆνα ἐπὶ ὠρι-
σμένας νύκτας τοῦ παράγει ἓνα τέτοιο φῶς διὰ τοῦ σελή-
ναιου φωταερίου, ὥστε αἱ νύκτες ἐμπαίζουσι τὰς ἡμέρας καὶ
δὲν σοῦ κάμνει καρδιά νὰ φύγῃ.

Καὶ εἶνε μόνον αὐτὸ νομίζετε ; Ἄλλην σύμβασιν συνω-
μολόγησεν ὁ εὐφρεστάτος δήμαρχος μετὰ τοῦ τριαινοφόρου
Ποσειδῶνος, ὅστις εἰς ἐκτάκτους νύκτας ἀφίνει ἓνα τέτοιον
μπάτην, ποῦ ἠμπορεῖ νὰ σηκώσῃ εἰς τὸν ἀέρα ὡς ἀερόστα-
τον ὅλην τὴν φαληρικὴν ταύτην πόλιν καὶ πάλιν νὰ τὴν
ἀφήσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς σιγᾶς σιγᾶ.

ᾠ !

Si mes vers avaient des ailes
Des ailes comme l'esprit,

ἤθελα ἀπαθανάτισθαι τὸ Φάληρον μου διὰ τοῦ ὑψηλοτέρου
ἔμμου τῆς ὑψηλοτέρας λυρικῆς ποιήσεως.

Ὁ ἔρωσ, ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ὁμοίους σου,
ὦ, πάντα τὰ συμπαθέστερα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας αἰσθη-
ματα, ὅλα ἐκεῖ γεννῶνται.

Ἄλλ' ἐνίοτε, ὅταν αἱ Ἀθῆναι ἐκδιώκουσι κατὰ χιλιάδας
τὰ πλήθη τῶν εἰς Φάληρον, γεννᾶται καὶ τὸ αἰσθημα τῆς
πεύνας εἰς τὸσον ἀπάνθρωπον βαθμὸν, ὅπου—μὰ τὴν ἀλή-
θεια— ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ φάγῃ καὶ τὸν πλέον ἀνθρωπῶν
τοῦ Φαλήρου.

Ἄλλ' ἀδιάφορον καὶ τοῦτο εἶνε τὸσον ὑψηλὸν ἐν τῇ ἀ-
πανθρωπείᾳ του, ὥστε δύναται νὰ καταστῇ ἔμπνευσις.

Ὅταν λοιπὸν ἐν Φαλήρῳ ἐκτελῶνται συγχρόνως ὅλαι αἱ
συμβάσεις τοῦ κ. Παρασκευαΐδου, ὅταν ἡ σελήνη λάμπει δι'
ἐξαισίας μαρμαρυγῆς, ὅταν ὁ μπάτης φυσᾷ μὲ τὸν μουσικώ-
τατον λάρυγγά του, καὶ ὅταν ἡ δρόσος ἔχει μεταδώσει
πλέον τὴν εὐθυμίαν εἰς ὅλον σου τὸ σῶμα, τότε κἀθῆσε
πλησίον τῆς ἀκτῆς, τότε μὴ ζητήσῃς μουσικὴν.

La musique est dans tout τότε, κατὰ τὴν γλυκυτάτην
ἐκφρασιν τοῦ Victor Hugo.

Un hymne sort du monde — τοῦ Φαλήρου, προσθέτει ὁ
κ. Παρασκευαΐδης, ὅστις ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν ἐκ τῆς ἀφθόνου
δρῶσιδος ἠσθῆνησεν, ἀλλὰ τὸσον δρῶσερῶς, ὥστε ὅταν τὸν εἴ-
δομεν προχθὲς μᾶς ἐφάνη ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξετρώ-
πωνεν ἀπὸ τὸ κύμα τὴν γαλήνιον μορφὴν του.

Προσοχὴ ὁμως μὴ συναντήσητε τὸ ἀγαλματάκι. Προσο-
χή ! Ἡ φαιδρότης του ἢ παιδική, ἢ ἀβρότης του ἢ ἐπιχα-
ρις, τὸ Πραξιτέλειον μειδιάμα του θὰ σᾶς ζαλίσῃ τὸσον,
ὥστε θὰ εὐρεθῆτε ἀμέσως ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκονισμένων
Ἀθηνῶν ἐνθα τὴν νύκτα τώρα παλαίει ἡ γυνεμία καὶ ἡ
φλόγα.

ᾠ τὸ ἀγαλματάκι ἐφόρει προχθὲς βόδινα καὶ ἦταν ὅλο
ᾠσαν μαρμαρένιον τριαντάφυλλο. Καὶ ἐνθυμήθητε ἀμέσως τοὺς
ὠραίους ἐκείνους στίχους :

Voyant la nuit si pure, et vous voyant si belle
j'ai dit aux astres d'or « Versez le ciel sur elle ! »
Et j'ai dit à vos yeux : Versez l'amour sur nous ! »

Δηλαδή :

Κυττάζοντας τὴ νύχτ' αὐτὴ ἀγνή' ᾠσαν τὴ ζωὴ μας
Καὶ σένα τόσο ὠμορφὴ κυττάζοντας ἀκόμα
Ἔλεγα ἔς τὰστρα τὰ χρυσᾶ : ᾠσ' ἐκεῖνη χύσατέ τον,
Τὸν γαλαγὸ σας οὐρανὸ καὶ ἔς τὰ γλυκὰ σου μᾶτια
« Τὸν ἔρωτά σας, ἔλεγα, ἔς ἐμένα χύσατέ τον. »
Ἴδου περὶ τὸ ἀγαλματάκι :

Εἶδω λολάτρης θὰ γενῶ
Νὰ σκύψω νὰ σὲ προσκυνῶ,
Θυμία νὰ καίω
Κι' ὀλονυχτίς νὰ κλαίω
Ἄγαλματάκι μου μικρὸ,
Ποῦ τῶλπιζα ἴγῳ νὰ σ' εὐρῶ !

Κι' ἂν κατορθώσω μιὰ φορὰ
Νὰ μοῦ μιλήσῃς— τί χαρὰ !—
Σ' τὰ πόδια σου θὰ κάψω
Καρδιά, χωρὶς νὰ κλάψω.
Ἄγαλματάκι μου μικρὸ,
Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ σὲ ξαναυρῶ !

— Μᾶς λέγεις, κύριε, νὰ προσέχωμεν ἀπὸ τὸ μαγικὸν
σοῦ ἀγαλματάκι, ἐνῶ σὺ δὲν προσέχεις διόλου.

— Μὰ δὲν τὸ καταλάβετε λοιπὸν γιὰτί σᾶς τὸ εἶπα ;
Σᾶς τὸ εἶπα γιὰτί ζηλεύω.

ᾠ ! ᾠ ! Ὁ σιδηρόδρομος τοῦ τυπογραφείου. Ἦθελα νὰ
ἐξακολουθήσω, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶναι ὁ τελευταῖος δρόμος
καὶ μόλις προφθάνω νὰ ἔμβω εἰς ἓνα βαγόνι τρίτης θέσεως
τοῦ **Μὴ χάνεσαι**.

Ἄλλως τὸ Φάληρον περιγράφεται, ὅταν ἦνε γεμάτο κό-
σμο. Ἄμα ὁμως φύγῃ ὁ κόσμος, τὸ Φάληρον εἶνε ἀνυπόφο-
ρον, μὲ ζέστη, μὲ σκόνην, θολόνην ἀκόμα καὶ τὸ νερό.

Τί μυστήριον !

Σφίγις.

BARCAROLA.

Φεύγω . . . Μὴ μ' ἀφήσῃς μοναχὸς νὰ φύγω,
Ἔλα ἔς τὴν πιστὴ μου γύρε ἀγκαλιὰ . . .
Φύσηξε μα ἴστρ ος τὰ πανιὰ ἀνοίγω,
Τὸ τιμόνι στρίβω. Δὸς μου δυὸ φιλιὰ . . .
Κύττα καὶ τὸ κύμα πῶς φιλεῖ τὴν πλώρη,
Ἄκουσε μαζὴ τῆς πῶς κρυφομιλεῖ :
« — Φέρνω ἓνα ναύτη, φέρνω μιὰ κόρη ! »
« — Ὄρα τους καλὴ ! Ὄρα τους καλὴ ! »

Ἔλα . . . Μὴ φοβᾶσαι ! Ἄν φουρτοῦνα πιᾶσῃ
Μέσ' ἔς τὴν ἀγκαλιὰ μου σὲ σφιχτοκρατῶ,
Κι' ἂν τυχὸν ἢ βάρκα μέσ' ἔς τοὺς βράχους σπάσῃ
ᾠσαν δελφίνι τρέχω, ᾠσαν πουλί πετῶ . . .
Ἄχ ! γονατισμένος δὲς ἔς τὸ ἀπρογᾶλι
Ὁ φτωχὸς ὁ ναύτης σὲ παρακαλεῖ.
Ἔλα, τὸ φεγγάρι ἔς τὸ βουνὸ προβάλλει,
Ὄρα μας καλὴ ! Ὄρα μας καλὴ !

Εἶπα . . . ἔς τὰ χαμένα· οὔτε μὲ λυπάται

Ἡ βασίλισσά μου οὔτε μὲ πονεῖ.

Μοναχά — ἀκούστε ὅσοι ἀγαπάτε —

Σκύπτει καὶ μοῦ λέει μὲ γλυκεῖα φωνή:

« — Πήγαινε ἔς τὰ ξένα τύχη νὰ ζητήσης,

Ἴσάν παιδί μὴν κάνης . . . Σ' ἀγαπῶ πολύ.

Ὅμως, ὅμως πρέπει πρῶτα νὰ πλουτήσης.

· Ὡρα σου καλή! Ὡρα σου καλή!»

Μοναχὸς ἔς τὰ ξένα πόρα ἀρμενίζω.

Κάποτε κοιμοῦμαι γιὰ νὰ τὴν ἰδῶ

Μέσα ἔς τῶνερῶ μου . . . κάποτε δακρύζω . . .

Κάποτε γιὰ κείνη πάλι τραγουδῶ.

Κύματα τριγύρω ἴσάν θεριὰ βογκοῦνε . . .

Ἐρημος νὰ ζήσω τί μὲ ὠφελεῖ;

Τὸ σταυρό μου κάνω . . . Ἴσάν δὲν μ' ἀγαποῦνε

Ὡρα μου καλή! Ὡρα μου καλή!

Ἐν Φαλήρω.

Ἀράχνη.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἄ Ο κ. Ρ** Συριανὸς ξεῦρει ὀλίγα γαλλικά, τὰ ὅποια ἐπιθυμῶ ὅσον τὸ δυνατόν συνεχέστερον νὰ ἐπιδεικνύη.

Τῆς ἄλλαις ἐκάθητό εἰς τὴν πλατεῖαν, ἔνθα Γάλλος ναύτης τὸν πλησιάζει παρακαλῶν νὰ τοῦ εἴπῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γαλλικοῦ προξενείου.

Ἄ Ρ** προθυμότατος ἀρχίζει νὰ περιγράψῃ τὸ δρομολόγιον, ὅταν τὰ μπέρδεψε, καὶ διὰ νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ εἰς παρακείμενον φίλον τὸ μπέρδεμα τοῦ λέγει, γλίγορα γλίγορα, συμπεριλαμβάνων λίαν γενναίως καὶ τὸν φίλον:

— Adressez-vous à la police; nous sommes des idiots.

Ἐλεγέ τις περὶ τοῦ πρόφην προέδρου τοῦ Συλλόγου Παρισσοῦ:

— Ὡς ἄτομον εἶναι ὀρυκτολόγος, ὡς πρόεδρος ἦτον ὀρυκτὸν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως.

Ἄ Ο κ. Τ** ἀγαπῶν ἰεμανῶς τὴν δεσποινίδα Λευκὴν, διηγεῖτο τὰ κατὰ τὸν ἔρωτα αὐτὸν εἰς φίλον του, ὅστις ἀφοῦ τὸν ἀκούει, τὸν ἐρωτᾷ ἐν τέλει:

— Ἀλλὰ ποία εἶναι αὐτὴ ἡ Λευκὴ, ἥτις σὲ κατέστησε μαῦρόν της;

Ἐπροχωρήτης ξεπέφτει εἰς τοῦ Ἀκριβοπούλου μετὰ φοιτητοῦ συμπολίτου του, ὅστις διατάσσει παγωτά.

Τὰ παγωτά ἀργοῦν· ὁ φοιτητὴς ἀνυπομονεῖ· καὶ ὁ χωρικός:

— Ἄ δὲ θὰ τᾶβγαλεῖς ἀκόμη ἀπ' τὸ φούρνο καὶ γιὰ τοῦτο ἀργοῦνε.

Τί τυχεραὶ αἱ καραμέλαι μας;

Τὸ καλαμποῦρι τοῦ ὀπίου ἐπέτυχεν. Ἡ νεῆνις ἡ πάσχουσα ἀγρυπνίας καὶ ἐν στιγμαῖς ἀνυπομονησίας ζητοῦσα ὀπιον, ὅπερ ὁ ἀδελφὸς της παρεξήγει εἰς ὄπιον, εὔρε τοιοῦτον, μεθ' οὗ καὶ ἐμνηστεύθη, χρησιμεύσαντος ἔννοεῖται καὶ ὡς ὑπνωτικοῦ.

Συγχαίρομεν καὶ τὴν καραμέλαν μας καὶ τὴν ὡς καραμέλαν δεσποινίδα.

Ἄ Ο Λ** ὑπεδείκνυεν εἰς τὸν Β** γυμνάσιόν τι ἄρκετὰ ἐπικίνδυνον:

Ἄ Ο Β** ἐρωτᾷ:

— Καὶ εἰς τί θὰ μὲ ὠφελήσῃ τὸ γυμνάσιον αὐτό;

— Γιὰ κάν' το πέντε, ἕξ ἡμέραις, νὰ δῆς μπορῆς νὰ περπατήσης!

Ἐν Φαλήρῳ ἐνίοτε εἰς τὸ θέατρον ξεπέφτουν μερικοὶ τύποι ἀξιοσπούδαστοι.

Κατὰ τὴν τελευταίαν παράστασιν τῆς Φαθάρ εἰς τοιοῦτος ἀφοῦ ἀππύθουν εἰς καθημένους θεατῆς ἔμπροσθέν του, ὀπισθὲν του καὶ πλαγιόθεν συχνὰς πυκνάς ἐρωτήσεις, δεικνύων τοὺς διαφόρους ἠθοποιούς:

— Αὐτὸς ποῖος εἶναι;

— Αὐτὴ πιά εἶναι;

— Δὲ μοῦ λὲς τί παριστάνουν;

Ἐρωτήσεις εἰς ἄς παρ' οὐδενὸς ἔλαβεν ἀπάντησιν, ἤρχισεν ἐπὶ τέλους νὰ μονολογῇ:

— Ἄ! ἡ ἰταλικὴ μουσικὴ! . . . ἄλλο πρᾶγμα.

— Μὰ . . . τοῦ λέγει ὁ παρακαθηθεὶς του, Τροβατόρε παίζουσε.

— Ἔτσι; Τί νὰ σοῦ ἴπῳ, δὲν τὸ παίζουσε καλά.

— Ἐ, μὰ χάνει λίγο σ' τὴν μετάφρασιν.

Ἄ Ο παρακαθηθεὶς αὐτὸς ὠραία ἐξεδικήθη τὴν ὀχληρὰν λίμαν.

Πλησιάζει μεσονύκτιον.

Ἡ ὑπναροῦ δεσποινίς Ε** εἶναι ἐξηπλωμένη ἀπὸ δύο ἡδῶ ὠρῶν ἐπὶ τοῦ διθανίου της, ὡς ἡ Χανιφὲ εἰς τὴν Κυρᾶ Φροσύνην, πλανωμένη ὡς Οὐρὲ εἰς τὰ Ὀνειρα τῶν Χιλιῶν καὶ Μιᾶς νυκτός.

Μεσονύκτιον σημαίνει.

Ἡ ὑπναροῦ:

— Ὡ! σῶνε πιά ἡ τεμπελιά, ἄς πάμε νὰ κυμηθοῦμε.

Ἐκ τῶν χειρῶν Παρασκευαΐδου τοῦ δικαστικοῦ πίπτει ἡ ῥάβδος.

Ἄ Ο De Cock σκύπτει προθύμως καὶ τοῦ τὴν δίδει.

Εἰς τὰ κομπλιμέντα τοῦ Παρασκευαΐδου, ὁ De Cock μετὰ τῆς συνήθους μπετικῆς νωχελείας του:

— Ἐ! ποῦ νὰ καταβῆτε σεῖς νὰ τὴν πάρτε!

Ἄ Ο Ἕλλην Πονσαμπλὲ Κλάδος κάμνει τὰ γλυκὰ μάτια μιᾶς κοκέττας:

— Νὰ μοῦ χαθῆς, δὲν κυττᾶς ποῦ δὲν ἔχεις δόντια;

— Ἐγὼ δὲν ἔχω; Δόντια; Προχθὲς ἀκόμη μοῦ βγάλανε τρία.